

РЕШЕНИЕ

№ 1355

гр. София, 26.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

**ЧЛЕНОВЕ: Бранимира Митушева
Зорница Дойчинова**

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **13511** по описа за **2019** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от АПК, във вр. чл.63, ал.1, изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по подадена от [фирма], със седалище в [населено място], чрез адв. В. срещу Решение № 104899 от 30.04.2019 г., постановено по НАХД № 974 описа за 2019 г. на СРС, НО, 135-ти състав, с което е потвърдено НП № 22-005339/03.12.2018 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“, [населено място] към ИА „Главна инспекция по труда“, с което на касатора, на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 лв. за нарушение на чл. 62, ал. 3 КТ.

В касационната жалба са изложени възражения за неправилност на въззивното решение, поради нарушение на материалния закон и процесуалните правила. Наведени са доводи за неправилност на изводите на СРС за липса на допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като в НП не са обсъдени направените от жалбоподателя възражения срещу АУАН. Не са изложени мотиви в решение за причините, поради които съдът е приел, че НП е издадено от компетентен орган. Счита, че между описаната в АУАН и НП фактическа обстановка има съществено разминаване, което органът се опитал да преодолее с разпоредбата на чл. 53, ал.2 ЗАНН, но по този начин е преправил фактите, установени с АУАН. Неправилен е извода на съда за неприложение на чл. 28 ЗАНН. Излага твърдение, че жалбоподателя

не е призован на посочения от него съдебен адрес, поради което намира, че не е надлежно призовано. Моли за отмяна на оспореното решение и потвърждаване на НП. В съдебно заседание касаторът се представлява от адв. Д., който поддържа жалбата и моли за отмяна на решението.

Ответникът по касация – Дирекция „Инспекция по труда“, [населено място] към ИА „Главна инспекция по труда“ в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител юк С. моли за потвърждаване на решението, с което е отменено НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административна съд С.-град, четвърти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите от СРС писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 08.10.2018 г., на 29.10.2018 г. и 30.10.2018 г. е извършена служители на Д „Инспекция по труда“, [населено място], към ИА „Главна инспекция по труда“ извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на [фирма], с предмет на дейност строителство на жилищни и нежилищни сгради. Резултатът от проверката бил отразен в протокол за извършена проверка № ПР1837201/30.10.2018 г. От проверката било констатирано, че със Заповед № 10/04.09.2018 г. е прекратено трудовото правоотношение с И. М. С., считано от 05.09.2018 г., а уведомлението по чл. 62, ал.3 КТ до ТД на НАП, е изпратено на 04.10.2018 г., в 18,27 часа. Констатирано е, че дружеството не е изпълнило задължението си в 7-дневен срок от прекратяване на трудовия договор с посоченото лице, да изпрати уведомление за това до съответната ТД на НАП. Посочено е, че това представлява нарушение, извършено на 11.09.2018 г., а е констатирано на 29.10.2018 г.

Проверката е извършена в присъствието на представител на дружеството.

Протоколът от проверката е връчен на представител на дружеството на 30.10.2018 г.

Представена е Заповед № 10/04.09.2018 г. на управителя на дружеството, с която е прекратено трудовото правоотношение с И. М. С..

Представена е и справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал.5 КТ, от която е видно, че уведомлението за прекратения трудов договор с И. М. С. е съобщен на НАП на 04.10.2018 г., в 18.27 ч.

Въз основа на така описаната фактическа обстановка и отразеното в протокола от извършената проверка, главен инспектор при Д „ИТ С.“ издал АУАН № 22-005339/30.10.2018 г., в който е отразено, че дружеството [фирма], в качеството му на работодател, не е изпълнило задължението си в 7-дневен срок от прекратяване на трудовия договор с И. М. С., да изпрати уведомление за това до съответната ТД на НАП. Това е станало причина на лицето да не бъде отпуснато обезщетение за безработица. Отражено е, че нарушението е извършено на 11.09.2018 г., когато е изтекъл 7-дневния срок. Констатирано е, че е нарушена разпоредбата на чл. 62, ал.2 КТ.

АУАН е съставен в присъствието на представител на дружеството С. Т., който го е подписал без възражения. В предоставения тридневен срок са представени възражения от жалбоподателя.

Въз основа на така съставения АУАН, директора на Д „ИТ“ С. е издал НП № 22-005339/03.12.2018 г., с което на [фирма], в качеството му на работодател по

смисъла на §1, т.1 ДР на КТ на И. М. С., на осн. на чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 414, ал. 3 КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1500 лева. В НП е възприета изложената в АУАН фактическа обстановка, като е посочено, че дружеството не е изпълнило задължението си в 7-дневен срок от прекратяване на трудовия договор с посоченото лице, да изпрати уведомление за това до съответната ТД на НАП. В НП е констатирано, че в АУАН е допусната грешка при определяне на датата на нарушението, тъй като трудовото правоотношение е прекратено считано от 05.09.2018 г., съответно 7-дневния срок за подаване на уведомлението изтича на 12.09.2018 г., а нарушението е извършено на 13.09.2018 г., вместо посочената дата в АУАН – 11.09.2018 г. Наказващият орган е приложил разпоредбата на чл. 53, ал.2 ЗАНН, като е приел, че НП следва да се издаде, тъй като нарушението и нарушителят да установени по безспорен начин.

НП е връчено на представител на дружеството на 17.12.2018 г.

Със Заповед № 3-0058 от 11.02.2014 г. на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“ са определени правомощията на директорите на Дирекции „Инспекции по труда“, сред които е правомощието по издаване на НП, след съставени АУАН за нарушения на трудовото законодателство, издадени от инспектори и от лица от Д ИТ, посочени в чл. 21, ал.2 от Устройствения правилник на ИА „ГИТ“.

Пред СРС са събрани и гласни доказателства, като са разпитани свидетели.

В подадената жалба, дружеството освен седалище и адрес на управление, е посочил и съдебен адрес. Съобщението за насроченото открито съдебно заседание е изпратено на съдебния адрес в [населено място], където връчването е било неуспешно и съответно съдебното заседание е отложено, като не е даден ход на делото. След връщане на още две призовки в цялост /от посочения съдебен адрес и от посочения адрес за седалище на дружеството/, съдът е връчил съобщението за насроченото открито съдебно заседание на управителя на дружеството К. П. по телефона. Представител на дружеството не се е явил в съдебното заседание.

Съобразявайки така описаната фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното решение № 104899 от 30.04.2019 г. по НАХД № 974/2019 г., с което е потвърдено НП № 22-005339/03.12.2018 г., издадено от директора на Д „ИТ“ С. към ИА „Главна инспекция по труда”, с което на [фирма], на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 1 КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1 500 лв. за нарушение на чл. 62, ал. 3 КТ.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

При така установените факти, настоящия касационен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е решение № 104899 от 30.04.2019 г. по НАХД № 974/2019 г., с което СРС, 153-ти състав е потвърдил НП № 22-005339/03.12.2018 г., издадено от директора на Д „ИТ“ С. към ИА „Главна инспекция по труда”, с което на [фирма] е наложено административно наказание в размер на 1 500 лв. за нарушение на чл. 62, ал. 3 КТ.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Съдът намира подадената жалба за неоснователна, а решението на СРС за правилно и законосъобразно, поради следните съображения.

Контролът за правилност на съдебния акт, дължим от настоящата съдебна инстанция, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които се следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от [фирма], допустима жалба.

Районният съд не е нарушил процесуалните правила относно събирането на допустимите и относими към спора доказателства, обсъдил е доводите на страните. В мотивите към решението е направено изложение на установените от събраните по делото фактически обстоятелства и на следващите от тях правни изводи, възприети и от настоящият съдебен състав, като съобразени с приложимите материалноправни разпоредби.

АУАН е издаден от компетентен орган – главен инспектор в Д „ИТ С.“ към ИА „Главна инспекция по труда“ компетентен съобразно Устройствения правилник на ИА ГИТ. Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от Устройствения правилник на ИА „ГИТ“ предвижда, че инспекторът е контролен орган и има правомощията, установени в КТ включително тези по чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ. На ИА „ГИТ“ е възложен цялостен контрол за спазване на трудовото законодателство, както и специализираната контролна дейност по спазването на правата и изпълнението на задълженията на страните по трудовото или служебното правоотношение. НП от директора на Д „ИТ Софийска област“ към ИА „Главна инспекция по труда“, упълномощен по съответния ред, за което са представени доказателства - Заповед № 3-0058 от 11.02.2014 г. на изпълнителния директор на ИА „ГИТ“.

Двата акта съдържат предписанията от закона реквизити като минимално изискуемо съдържание - чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. АУАН и НП съдържат описание на нарушението, а обстоятелствата при извършването му са конкретизирани в пълнота. При издаването им е спазен процесуалния ред за това, като е налице редовна процедура по връчването и на двата акта. При издаването им е спазен процесуалния ред за това. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от ЗАНН /ТП № 1/27.02.2015г. по т.д. № 1/2014г. на ВКС и ВАС/.

Действително в АУАН като дата на извършване на нарушението е посочена датата 11.09.2018 г., а в НП е уточнено, че тази дата неправилно е определена, като правилната дата на извършване на нарушението е 13.09.2018 г. Прилагайки разпоредбата на чл. 53, ал.2 ЗАНН. Това разминаване е разгледано от СРС и съдебният състав е достигнал до правилния извод за липса на съществено нарушение, водещо до законосъобразност на НП. Следва да се отбележи, че датата на нарушението в конкретния случай е определяема, предвид характера му, а именно в

определен /7-дневен срок/ да се изпрати уведомление до ТД на НАП. Доколкото датата, на която възниква задължението за действие, е конкретна – 05.09.2018 г., то въпрос на елементарни математически сметки е определянето на датата на нарушението, изразяващо се в бездействие. Датата, на която нарушението е извършено е датата, следваща датата, на която изтича срока за извършване на действието, т.е 13.09.2018 г. Посочената разпоредба на чл. 53, ал.2 ЗАНН разписва, че ако нарушението и извършителя на нарушението, са установени по несъмнен начин, независимо от допуснатата неточност в АУАН, НП следва да се издаде. В конкретния случай не се каса за установяване на нова фактическа обстановка, а за неправилно изчисляване на срока за изпълнение. Поради това, правилни са изводите на СРС в този смисъл.

Съдът намира за доказано, че към датата на извършената проверка – 30.10.2018 г., трудовият договор между [фирма] и И. М. С. е бил прекратен със Заповед № 10/04.09.2018 г. считано от 05.09.2018 г. От тази дата за работодателя възниква задължението, в 7-дневен срок, да изпрати уведомление до съответната ТД на НАП за прекратения трудов договор. Това задължение е обвързано с възможността работника, на който договора е прекратен, да поиска от НОИ да му бъде определено обезщетение за безработица. Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 3 КТ в тридневен срок от сключването или изменението на трудовия договор и в седемдневен срок от неговото прекратяване работодателят или упълномощено от него лице е длъжен да изпрати уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите. Както се установява от доказателствата по делото, уведомлението за прекратения договор, реално е изпратено в ТД на НАП на 04.10.2018 г., вместо до 12.09.2018 г. Междувременно обаче, предвид на това, че служителят е поискал от НОИ определяне на обезщетение за безработица, НОИ е констатирал липсата на уведомление за прекратения трудов договор, поради което е сигнализирал ИТ за нарушението. Липсата на своевременно подадено уведомление за прекратяване на трудовия договор, само по себе си представлява нарушение, като не е необходимо да е довело до негативни последици. Предвид изложеното, настоящия касационен състав приема, че нарушението е доказано по несъмнен начин и като е достигнал до този извод, СРС е постановил правилно решение.

Правилно е приложена и санкционна норма на чл. 414, ал. 3 КТ, която предвижда имуществена санкция за работодател, който наруши изрично посочени разпоредби на кодекса, сред които е тази на чл. 62, ал. 3 КТ, а размера на имуществената санкция е определения от закона минимум от 1 500,00 лв.

Неоснователно е искането на касатора за приложение на чл. 28 ЗАНН и квалифициране на настоящия случай като маловажен. От една страна съгласно Тълкувателно решение № 3/10.05.2011г. по т.д. №7/2010г. на ВАС на РБ, разпоредбата на чл.415в КТ е привилегирован състав и е приложима по отношение на всички нарушения на разпоредбите на КТ, при наличие на предпоставките по този текст. Административният съд има правомощие, като касационна инстанция да преквалифицира нарушението, описано в НП, като „маловажно нарушение” по см. на чл.415в КТ. В такъв случай, на наказаното лице следва да се наложи по-ниско по размер наказание. Т.е., разпоредбата на чл. 28 ЗАНН като обща спрямо чл. 415в КТ не може да се приложи, тъй като е налице специална такава за маловажните случаи. А от друга страна, в случая е неприложима разпоредбата на чл.415в КТ, тъй като не са маловажни нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2. Т.е.,

настоящото нарушение изрично е изключено като възможност за приложение на института на маловажния случай. Освен всичко изложено, дори да се приеме да е допустимо приложението на чл. 415в КТ, то за служителя са произтекли вредни последици от ненавременното уведомяване за прекратения договор, тъй като не му е отпуснато обезщетение за безработица своевременно.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение, постановено по н.а.х.д. № 974/2019 г. по описа на Софийски районен съд, е правилно и като такова следва да бъде потвърдено.

Ответникът по касация претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Предвид новоприетата разпоредба на чл. 63, ал.5 ЗАНН /Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г./, такива се дължат, с оглед изхода на делото. При определяне на размера на възнаграждение, съдът съобрази разпоредбата на чл. 63, ал.5, изр. 2-ро ЗАНН, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.2006г./ и прие, че на ответника следва да се присъди възнаграждение в размер на 80,00 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав.

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 104899 от 30.04.2019 г. по НАХД № 974/2019 г. по описа на Софийски районен съд, 135-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място] ДА ЗАПЛАТИ НА Дирекция „Инспекция по труда“, [населено място] към ИА „Главна инспекция по труда“ сумата от 80,00 лв., направени по делото разноски за юрисконсулт.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.